

“ÖNCÜ İKTİBAS”

Gündemle Yüz Yüze – Gazete Yazıları Seçkisi - Yıl: 2 Sayı: 7

(ZEYTİN DALI ÖZEL SAYISI)

CEPHEDE NAMAZ

Afrin Operasyonunda görevli Mehmetçiklerin, mermiler altındaki cephede namaz kılan görüntüleri yayınlanınca, Ahmed Nedim'in Çanakkale Savaşları günlerinde yazdığı “Cephede Namaz” isimli şiirini hatırladım (Harb Mecmuası)...

Bir kere daha anladım ki, ha Çanakkale ha Afrin: “Mehmetçik” dün ne idiye bugün de odur.

Ahmed Nedim'in şiirini yer darlığından dolayı kısmen kısaltarak paylaşıyorum...

İngiliz'in, vakit vakit gemilerden, siperden,
Yine bolca gülle, bomba savurduğu bir gündü...
Hızlı hızlı geçiyordum, tehlikeli bir yerden
Birdenbire gözlerime büyük bir şey göründü.

Böyle büyük görünen şey küçücük bir insandı,
Fakat bana çok dokundu, ayaklarım bağlandı.

Ateşlerin yaladığı bu düzlükten geçenler,
Güllelerin cehennemlik yağmurundan kaçarken...
Yolun biraz kenarında, tek başına bir nefer,
Pervasızca bombalardan, ateşlerden, her şeyden.
Kendisine, süngüsünden bir mihracbık kurmuştu,
Sonra onun karşısında namazına durmuştu.

Ne havada ısıklık çalan ve düştüğü yerlere,
Kızgın çelik dahmelerle ölüm saçan güller;
Ne semâda ifrit gibi, vızıldayan tayyâre,
Ne dünyalık bir düşünce, ne bir korku, ne keder:
Onun demir yüreğini oynatmaktan âcizdi,
Sanki toplar, şarapneller tehlikesiz, sessizdi!

Potinleri yanındaydı; onun büyük saygısı,
Kunduralı ibadeti görmüyordu muvâfık.
Böyle bir yüreğin bütün işi, kaygısı,
Elbet Hakk'ın rızasına olmalıydı mutâbık.

Bir çam, ona gölgesinde yapmış idi seccade,

Sanki tekbir alıyordu vakit vakit top sesi?
Gözlerinin sade akı beyaz kalan yüzünde,
Parlıyordu o sarsılmaz imanının gölgesi.

Bir Müslüman nasıl olur? Bu levhadan anladım,
Hürmetlerle -yavaş yavaş- sokuldum beş on adım;

Başındaki kabalağın gölgesine gömülen,
Süzük gözler, dikilmişti o süngüden mihrâba
Hakk'ın büyük divanında, eli bağlı, dururken,
Artık o, can kaygısını almıyordu hesaba.

Allah Allah, bu ne yüksek bir imandır yâ Rabbi!..
Bir Müslüman, ne büyük bir kahramandır, yâ Rabbi!

Kahramandır, çünkü toplar etrafında patlarken,
Zerre kadar titremedi, namazını bozmadı...
Dört yanına ateş saçan türlü türlü âfetten,
Sanki onu koruyordu bir meleğin kanadı.

Ey medenî İngilizler! Daha varsa getirin,
İnsanları, göme göme öldürecek şeyleri...
Getirin de şu cenneti, cehenneme çevirin,
Bakın onlar korkutur mu, bir Müslüman neferi?

Yavuz Bahadıroğlu/ Yeni Şafak / 17.02.2018

Mehmet'ten Vatana Mektup
İstikamet neresi? Kızıl Elma!
Peki Kızıl Elma neresi?

Devamı, sayfa 2'de...

Zeytin Dalından Tacıyla ve Bilâllerin Silüetinde Gelecek Barış
Türkiye iki iklimi bir arada yaşıyor.
Biri, bedenini vatanları için siper edenlerin, cepheye düğüne gider gibi gidenlerin, şehadetlerinde ise o musalla taşının arkasında saf tutan milyonların iklimi. Diğeri ise ihanetin iklimi.

Devamı, sayfa 3'te...

Hâlâ PYD ile Mücadele Ettiğimizi Zannedenler Gözlüğünü Değiştirsin
Bu operasyona çok meraklı değildik. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın “Bir gece ansızın gelebiliriz” kararlılığı, aslında gitmemize gerek kalmaması içindi.

Devamı, sayfa 4'te...

Savaşı Başlatana da ‘Hayır’ Demiş miydiniz?

Devamı, sayfa 5'te...

Afrin ve ‘İslâm’ın son ordusu’
MEHMETÇİK üç gündür Afrin'de memleketi belâdan kurtarmak için canıyla ve kaniyle mücadele ederken internette bir “İslam Ordusu” tartışması başladı...

Devamı, sayfa 6'da...

ABD “Hasta Adam” Olmuştur. Türkiye Artık Durdurulamaz.

Devamı, sayfa 8'de...

Derya Öncü Anadolu Lisesi Kültür Edebiyat Kulübü Yayınıdır

MEHMET'TEN VATANA MEKTUP

Cevaptan soru olur mu? Olur, bal gibi olur hem de.

Tankın üzerinde son hazırlıklarını yapan bir yiğit adama üç soru sorarlar mesela, o da cevap verir samimiyetle. O cevaplar üç büyük sorudur aslında. Geride kalan milletin kalbine bir vasiyet gibi emanet edilmiş üç büyük soru:

İstikamet neresi? Kızıl Elma!

Peki Kızıl Elma neresi?

Yüksekçe bir tepeye çıkın, elinizi alınıza götürüp uzaklara bakın, görebildiğiniz en son nokta ufuk çizgisidir. İmkân olsa oraya varsanız ve aynı işlemi tekrar edip uzaklara baksanız göreceğiniz yeni nokta bu kez başka bir yerdir ama adı yine ufuk çizgisidir. Tıpkı nazlı bir sevgili gibi... Uzaktan davetkâr bakışlarla size gel der, yanına vardığınızda ise alıp başını gider uzaklara. Onun peşi sıra koşmakla ayaklarınız güçlenir ve kalbiniz... Kavuşamamakla şevkiniz artar, umut etmekle hayatta kalırsınız, hayal etmekle yorgunluğu unutursunuz. Bir de bakmışsınız ki varlık sebebiniz ona kavuşmak olmuş; yaşamak onun içindir artık, onun için ölmek yaşamaktan evlâ!

Siz o yüksek tepede gözlerinizi ufka dikmiş beklerken yanınıza birisi yaklaşıp ve sorsa: Türk kimdir? Bin ayrı cümleyle cevap verseniz fakat bu cümlelerinizin hiçbirinde “i’lay-ı kelimetullah” ve “nizam-ı âlem” geçmese cevabınız eksik kalır. Oysa bir tek cümleyle deseniz ki: İçinde “i’lay-ı kelimetullah” ve “nizam-ı âlem” ifadesi geçmeyen bir cümleyle kim olduğunu tarif edemeyeceğiniz kimseye Türk denir. Tamamdır!

Kızıl Elma, Türk’ün “i’lay-ı kelimetullah” ve “nizam-ı âlem” derdiyle ardına düştüğü ufuk çizgisidir, nazlı sevgilisidir. Din-i mübin-i İslam’ın adalet ve muhabbetini biz bu sevdâ ile taşıdık asırlar boyunca, üç kıta yedi denize. Kayı Obası’nda toprağa düşen tohumun güneşe ilk merhabasıdır, Kosova Ovası’nda göğsü açılan mahzun ellerimizdir, İstanbul’un surları önünde çelikten kavi irademizdir, Sina Çölü’ndeki yürüyüşümüzle Haremeyn-i Şerifeyn’e hâdim oluşumuzu muştulayan asalettir, Mohaç Meydanı’nda kılıçlarımızın zikir meclislerini kıskandıran şakırtısıdır Kızıl Elma.

İki asrı aşkın zamandan sonra Mehmetçiğin dudağından işitip ne olduğunu tarif etmekle bitecek bir iş değildir. Ne oldu da unuttuk Kızıl Elma’yı? Unutunca ne oldu, hatırlamazsak ne olur, nasıl hatırlayacağız? Başka cevaplar ister ve başka sorular... Sorular en çok cevaplardan doğar çünkü.

Ailene bir mesaj gönder? Beklemesinler.

Kalbimize emanet edilen ikinci büyük soru burada saklı: Niçin beklemesinler?

Yahu Mehmet’im, desene merak etmesinler, tez zamanda bu işi halledip döneceğiz desene. Ama hayır, beklemesinler diyor. İstikametini Kızıl Elma diye tarif edenler, arkada bekleyenleri oldukça ileriye gidemeyeceklerini bilirler çünkü. Bekleyen varsa aklın arkada kalır, oysa seni bekleyenler ileridedir, ufuk çizgisinde... Nazlı bir sevgilinin diyarında bekleyenlerin vardır dahası. Seni bir Musa Özalkan bekliyordur, Türkmen balaların derdiyle şahadetini taçlandıran... Gözünü kırpmadan döktüğü öz alkanını bir asa eyleyerek hak ve batılı ikiye ayıran yiğit bir Musa bekliyordur seni, arkadakilere beklemesinler. Oğuz soylu bir yiğit bekliyordur seni, kağan ruhlı bir kahraman, hayatın acemisi ölümün ustası bir yiğit bekliyordur seni, arkadakilere

beklemesinler. Seni bir Mehmet bekliyordur ileride, arkadakilere beklemesinler! Bu dağlarda bir muradımız var madem, bir Mehmet burada düştü toprağa, Murat Dağı olsun buranın adı bundan gayrı ama söyle arkadakilere, beklemesinler.

Bekleyenimiz var diye diye yoldan kaldık hep. Ölümü hayattan çok seven bir milletken hayat götürdük gittiğimiz her iklim. Ne zaman ki beklemeye başladık gidenleri, ne zaman ki ufka giderken bizi bekleyenleri aklımızda götürdük, işte o zaman hayatı ölüme tercih etmeye başladık. Bekleyenimiz yokken hayat götürdük gittiğimiz yere; beklendiğimizi bilince gittiğimiz her yer bize ölüm getirdi.

Bunları düşünmüyor beklemesinler derken tankın üstündeki Mehmet Kuzu. Hazırlık yapıyor bir yandan, adını Kızıl Elma koysa da bir meçhule hazırlık... Böylesi anlarda akıl ne cevap vermesi gerektiğini düşünmez, düşünemez ama kalp kendinde saklı cevabı döküverir dudaklardan. Yalan yok, riya yok, gösteriş yoktur bir tankın üzerinde şahadet için hazırlık yaparken. Neyse odur her şey o anda.

Türkiye’ye bir mesajın var mı? Bu vatani bölemezler!

Bu cevap soruların en büyüğünü bir ok gibi saplıyor kalbimize: Biz ne yapmalıyız ki bu vatani bölemezler?

İlginç değil mi sizce de? Muhabir Afrin’e bir mesajın var mı dese yahut Amerika’ya, askerimiz de; “Bu vatani bölemezler” diye cevap verse tamam olacak ama Türkiye’ye dönüyor ve diyor ki: Bu vatani bölemezler. Neden? Kendisi giderken geride kalanlara teselli veriyor sanki. Müsterih olun biz varken bu vatani bölemezler, diyor. Bu vatani bölemeyecekler çünkü biz varız diyor.

Yörük teyzeye; aman diyor “Tank sesi duydum diye tansiyonun çıkmasın, duaya devam et, selamını bir roketle sarıp sarmalar iletiriz Afrin’e, rahat ol, biz varız.” Kilis’te evine düşen roketi umursamayıp; “Mehmetçiğin kılına zarar gelmesin yeter ki, benim evim havaya uça da bir şey olmaz” diyen nineye; “Evine bir şey olmayacak anne çünkü biz varız” diyor. Konvoyu durdurup helalleşenlere, her sabah namazı sonrası yedi Ayet-el Kürsi’yi okuyup Kızıl Elma’ya doğru üfleyen dedelere; “Bu vatani bölemeyecekler çünkü biz varız” diyor. Vatan uğruna yok olmayı göze alacak kadar varız biz çünkü Allah var diyor.

Amerika’ya yahut Efrin Efrin diye barış havariliğine soyunan terörist sevicilere değil de bize dönüp “Bu vatani bölemezler” deyişinde başka bir mana daha var sanki. Sadece bizim müsterih olmamız için söylenmiş bir söz değil bu, bilakis biz huzursuz olalım diye söylenmiş, yakıcı bir murâkabe daveti. Sadece “Rahat ol bölemeyecekler” tesellisi değil; aynı zamanda “bölmek istiyorlar, rahatsız ol!” ihtarı.

Biz vatan için rahatı terk edip Kızıl Elma yollarına düştük diyor Mehmet, siz de beklemeyin öyle, beklemekten başka bir şeyler yapın.

Uygunuzu bölün dua edin, işinizi tam, doğru ve güzelce yapın, kim olduğunuzu hatırlayın, okulunuzu iş ve diploma derdiyle okumayın, çocuğunuzu vatan millet sevdasıyla yetiştirin, omzunuzdaki yükün farkına varın, yüzlerini size dönmüş mazlumların hakkını gözetin, emanetlerimize sahip çıkın, vatani canınızdan aziz ve bayrağı namusunuzdan öte bilin.

Canı biz veririz diyor Mehmetler, siz canımızdan aziz bildiklerimize hâlel getirmemek için yaşayın yeter ki!

ZEYTİN DALINDAN TACIYLA VE BİLÂLLERİN SİLÜETİNDE GELECEK BARIŞ

Türkiye iki iklimi bir arada yaşıyor.

Biri, bedenini vatanları için siper edenlerin, cepheye düğüne gider gibi gidenlerin, şehadetlerinde ise o musalla taşının arkasında saf tutan milyonların iklimi. Diğeri ise ihanetin iklimi. Hepsini görüyor, okuyor ve işitiyorsunuz.

Bu topraklar ne vakit sürüldü, kötü tohumlar ne ara ekildi ve haşeratlarla yoldaş bu zehirli sarmaşıklar nasıl tüm bünyemizi sardı bilemedik. Uyandığımızda ise onları karşımızda bulduk. Hani korku filmlerinde olur, tıpkı gece yarısı bir musibet sisin ardından aniden ortaya çıkan zombiler gibi. Çürümüş ve kokuşmuş bedenleriyle kendi karanlık dehlizlerine bizleri de çekmek, yok etmek üzere kurgulanmışlardı. Her kuytuda, her zor anımızda karşımıza çeşitli isimlerle ve bedenlerle çıktılar. FETÖ'cüsü, PKK'lısı, DHKP-C'lisi, HDP'lisi, CHP'lisi, Oda tv'cisi, Kemal'i, Canan'ı, Sezgin'i, Mahmut'u, Eren'i, Sera'sı ve yüzlerce...

Ama inanç ve iman karşısında etleri lime lime döküldü. İhanetin kor ateşinde yürüdü bu millet. Ölümü sesine ayarladı. Gaddar saldırıların karşısına tekbirle çıktı tek tek. Her imtihanında sılandı ve hiç yanılmadı üstelik.

Duygusal anlar yaşıyoruz gazetelerde cepheye giden askerlerimizin şehadetlerinden sonra yazdığı vasiyetleri görünce. Her okuyuşumuzda evlatlarımızı bu ihanet ikliminden kurtarabildiğimiz için şükrediyoruz.

Kıdemli Çavuş Ömer Bilal Akpınar'ın şehit olmadan önce yazdığı ve silah arkadaşına bıraktığı vasiyeti Takvim gazetesi **"Okuyun ve gurur duyun"** diye yayınladı.

"Kardeşim senden ricamdır, bana bir şey olana kadar sende saklı kalsın. Kardeşim bu savaş hac ile hilâlin, imanla inkârın, hak ile bâtûlın, küfür ve tevhidin savaşındır. O yüzden anneme, babama, kardeşime, Nur'a söyleyin üzülmelerin kesinlikle, hayatlarının geri kalanını rahat geçirsinsinler. Anneme o istediği evi alsınlar. Dua etsin arada bir. Üzülmekle hayatını bitirmesin. Babam da Beyza da haklarını helal etsin, üzülmelerin. Nur'a söyleyin ben ona doyamadım. Ama eğer gidersem hakkını helal etsin... Üzülmeyin, öbür tarafta birbirimize kavuşacağız inşallah. Beraber planladığımız gezilecek yerleri gezsin, benim yasımı tutmakla ömür geçirmesin. Aileme iyi baksın. Beni Safranbolu'ya gömsünler kardeşim. Babamlara söyleyin devletin bağladığı aylığın yüzde 10'unu yine Zehra Teyze'nin oraya versinler. Hakkınızı helal edin..."

Bu satırları ekranda okurken kendime zor hâkim olabildim.

Şimdi yazarken katıla katıla ağlıyorum.

Keşke sanatçı olabilseydim. Bu kahroluşumu, bu acı ve isyan duygumu ne dizelere ne de notalara dökebilirim.

Sanatçılarımız ne yapıyorlar bilemiyorum. Yukarıdaki şu satırları okuyup da yüreği sıkışmayan sanatçı olur mu?

Bilaller, Oğuzcanlar, Erdemler, Mehmetler, Hasanlar, Enesler, Buraklar, Hüseyinler, Hamzalar, Halisler, Serdarlar, Aliler ve Koraylar...

Biri bile duygu tellerini titretmiyor mu? Sevdiklerine doyamamış kınalı kuzularımız için layık görülen sadece **"Allah askerimize güç kuvvet versin, bir an önce ülkelerine sağ salım dönsünler"** demekten mi ibarettir?

Bu tuhaf yalnızlığın adı ne?

Şehitlerimizin Gezici teröristler kadar bile hükmü yok mu onların gözünde? Kalbiniz mi taşlaştı? Yoksa zaten öyleydi de biz mi farkında değildik? Artık karıştırıyorum. Kızgınım.

Bir yanım da diyor ki, öfkene avlanma, nasır bağlamanın yüreğin ama acıya da alışmalısın. Çünkü geçip giden zamana ve bu kahpe kurşunlara karşı bir umut yeşeriyor.

Biliyorum ki başında zeytin dallarından tacıyla gelecek barış, Ömer Bilâllerimizin silüetinde...

Fuat Uğur/ Türkiye Gazetesi/ 13.02.2018

ZEYTİN DALI'NDAKİ KIZILELMA

Biz bu ülkede yaşıyoruz. Bu ülkeyi yurdumuz biliyoruz ve ona sahip çıkıyoruz. Ülkemizin de bize sahip çıkacağını güveni içinde bulunuyoruz. Ben ona sahip çıkarsam onun da bana sahip çıkacağını biliyorum. Öyleyse benimle ülkem arasında bir görünmez sözleşmenin var bulunduğunu kabul etmiş sayılırım. Bu demektir ki, benim, ülkemden beklentilerim olduğu kadar ülkem de benden beklentileri olduğunun bilincini taşımam gerektiğini farz edebilirim.

Ülkem... Neresi benim ülkem? Öyleyse sahip çıktığımı söylediğim ülkem sınırlarını da tayin etme mevkiinde bulunmalıyım. Onun sınırları nerede başlar ve nerede biter? Bu sınırlar illa da bir uluslararası antlaşma ile mi belirlenir yoksa onun sınırlarını da benim bilincim mi belirler?

Bizim geçmişimizde bir Kızıllema ülkümüz vardı. Nedir Kızıllema?

Kızıllema milletin önüne koyduğu bir hedeftir. Bu hedef İslam ıstılahında cihat kavramında ifadesini buluyor. Ama onunla sınırlı değil. Gerçi cihat kavramında da belli sınırlar çizilmez. Cihat yoluyla gerçekleştirilen her fetih yeni bir Kızıllema fikrini doğurur ve Kızıllema her defasında varılan yerin ötesinde yer alır.

Ama hedef yalnızca toprak sınırlarıyla mukayyet değildir. Bir devlet kurma fikri de Kızıllema'dır. Yahut devletin formunu değiştirmek, onu bir formdan bir başka forma taşıma hedefi de bu bağlamda bir Kızıllema sayılır.

Afrin harekâtına katılan Mehmetçik Kızıllema'ya gittiğini söylerken işte tam da bu fikri ifadeye büründürüyordu.

Demek ki Misak-ı Milli sınırlarının uluslararası antlaşma ile belirlenmiş olması durumunu Kızıllema ülküsü açısından katı bir son saymayacağımızı söylemiş oluyoruz.

O belirleme o günün şartları itibariyle geçerli sayılsa da Kızıllema hedefi açısından bağlayıcı değildir. Osmanlı döneminde Kızıllema Viyana idi. Viyana fethedilse idi Kızıllema hedefine Roma'yı alacaktı ve ilahire...

1974 Kıbrıs Harekâtı'ndan sonra Afrin Zeytin Dalı cumhuriyet dönemindeki ikinci sınır ötesi harekât oluyor. Bu ikincisinin tarihsel bilincimizde Kızıllema'yı anımsatması İslamî refleksimizin canlı olduğunun ve canlı kaldığının işaretini veriyor.

Rasim Özdenören / Yeni Şafak / 11.02.2018

HÂLÂ PYD İLE MÜCADELE ETTİĞİMİZİ ZANNEDENLER GÖZLÜĞÜNÜ DEĞİŞTİRSİN

Bu operasyona çok meraklı değildik. Cumhurbaşkanı Erdoğan'ın **“Bir gece ansızın gelebiliriz”** kararlılığı, aslında gitmemize gerek kalmaması içindi.

Ama biz, **“Yapmayın”** dedikçe ABD inadına TIR gönderdi.

Sonunda Türkiye, meşru müdafaa hakkını kullanarak Afrin ve Münbiç'i terörden temizleyerek asıl sahiplerine teslim etmek için harekete geçti.

Fırat Kalkanı ile kurtarılan bölgeler, harabeye dönen Suriye'de birer vaha gibi yeşerdi.

Ama Suriye'nin normalleşmesini inanın sadece biz istiyoruz ve bu istek, emperyalistlerin hiç hoşuna gitmiyor.

Onun için Zeytin Dalı, Suriye'yi parselleyenleri çok rahatsız etti. 7 yıldır burayı karıştıranlar Türkiye'ye, **“Hemen çıkın”** baskısı yapıyor.

Avrupa'da “Haçlı” görüntüler

Hiç ölmeyen Haçlı ruhu, yeni kıyafeti ile tekrar sahnede.

Yıllardır besledikleri PKK'lı hainler, meclislerinin önüne kamp kuruyor, kardeşlerimize saldırıyor ama medeni Avrupalıların kılı bile kıpırdamıyor.

Bırakın müdahale etmeyi, toplu halde “terörist kılığı”na bürünen parlamenterler, lisan-ı hâl ile **“Türkiye'ye zarar veren her türlü aşağılığı desteklemek bizim ulusal görevimizdir”** diyor, PKK'ya her türlü desteği veriyorlar.

Amerika ise arkasına gizlendiği terör örgütleri üzerinden Türkiye'ye karşı korkunç bir savaş yürütmektedir.

Rusya'nın yakınlığı da sadece “menfaat” üzerinedir, her an bitebilir.

Nitekim **“kiralık katili”** Esad üzerinden bizi sık sık tehdit etmektedir.

Son dönemde “en yakın müttefikimiz” gibi görünen İngiltere ise İsrail hançeri dahil, etrafımızda olup biten her hıyanette parmağı olan ezeli düşmandır.

Üzerimize çullandılar

Bunlar **“komplo teorisi”** filan değil.

Bugün Türkiye kapsamlı bir kuşatma altındadır.

Yeniden şahlanmakta olduğumuzu gören emperyalistler üzerimize çullanmıştır.

Çünkü Türkiye'nin kontrolden çıkması onlar için **“ölüm”** demektir.

Ama bunlardan korkmanın anlamı yoktur.

Dip noktada iken giriştiğimiz Kurtuluş Savaşı'nda karşımızda tutunamayanlar bugünkü güçlü Türkiye'ye ne yapabilir?

Ama...

O günkü zaferin de sırrı olan birlik ve beraberlik ruhunun tekrar tesis edilmesi şartıyla...

En ağır görevi yine Mehmetçik üstlenmiş ve başarıyla yürütmektedir.

Ama bugünkü İstiklal Mücadelesi sadece “cephe” ile sınırlı değildir.

Hatta bu sefer sonucu, **“cephe”** dışındaki mücadele belirleyecektir.

Bunun için, yürütülen yoğun diplomasinin yanı sıra, medya ve siyaset dünyamız başta olmak üzere bütün kesimlere görev düşmektedir.

Bu bir millî imtihandır

Bu alan **“muhalefet”**e kapalıdır.

Bu, her türlü iç çekişme ve farklılıkların üzerinde olan bir ölüm-kalım mücadelesidir.

Siyasi veya ideolojik kavgasını bugünkü nazik durum üzerinden sürdürmeye kalkmak, düşmanın kılıcını sallamaktır.

Bu tür satılmışlıklar, bütün sevdiklerini bırakıp Suriye'ye giden kardeşlerimize karşı en büyük nankörlüktür.

Kimse Erdoğan'ı desteklemek zorunda değildir. Ama bu ulusal mücadelede devletin yanında olmak her Türk vatandaşının görevidir.

Sizi temin ederim; bugün Türkiye'yi, millet için tek hayır soluk soluduğuna inanmadığım Kılıçdaroğlu yönetiyor olsa (Allah muhafaza) yine aynı şeyi söylerdim.

Herkesin görevi var

Bu harekata her alanda samimi destek vermek, her şeyden önce muhterem şehitlerimize ve onların mahzun sevdiklerine karşı sorumluluğumuzdur.

Kimse **“Ben ne yapabilirim ki”** demesin.

Bütün dünya karşımıza dikilse de bizim için asıl tehdit, millî bütünlüğümüzde oluşacak zaafıdır.

Bu harekatı doğru anlamak, yalan ve iftiralara inanmamak, Zeytin Dalı'na en büyük katkıdır.

Zira, **“PYD'yi dost, ÖSO'yu terörist”** gösterenleri bırakın, Türkiye'nin sadece terör örgütleri ile mücadele ettiğini zannedenler bile yanılıyor.

“Yerli gözlük”le bakanlar, PYD/PKK'nın arkasındaki **“yedi düvel”**i görüyor.

SAVAŞI BAŞLATANA DA ‘HAYIR’ DEMİŞ MİYDİNİZ?

TÜRKİYE’nin Afrin harekâtına karşı “**Savaşa hayır**” diyerek tepki gösteren “**küresel aydınlar**”, çağrı metninde Kürtlerin IŞİD’e karşı mücadelesini hatırlattılar ve “**Uluslararası toplum ve ABD’nin şimdi Kürt halkının arkasında durma gibi ahlaki bir sorumluluğu vardır**” dediler. **Noam Chomsky** ve **Michael Hardt** gibi önemli isimlerin imza koyduğu metin ayrıca ABD, Rusya ve İran’ı Türkiye’yi durdurmaya çağırıyordu.

Afrin’in Türkiye ve El Kaide bileşenlerinin kuşatmasından kurtarılması gerektiğinden dem vuran 20 Ocak 2018 tarihli açıklamadan hemen sonra CHP’li **Öztürk Yılmaz**’ın büyük bir özgüvenle ekranlardan “**ÖSO’nun özü El Kaide’dir**” diye demeçler verdiğine şahit olduk. Hemen arkasından aralarında eski siyasetçi, gazeteci ve akademisyenlerin bulunduğu 170 isim, milletvekillerine mektup göndererek “**Savaşı durdurun**” dedi. (24 Ocak 2018) Akabinde Evrensel Gazetesi’nin betimlemesiyle “**siyasi partiler, sendikalar, Alevi ve kadın örgütlerinin bir araya gelerek oluşturdukları Savaşa Karşı Koordinasyon**”, Makina Mühendisleri Odası’nda bir basın açıklaması gerçekleştirdi. Barış istemenin suç değil hak olduğunu hatırlatarak “**Savaşa hayır**” dediler.

Söyleme eşlik eden TMMOB’ye Türk Tabipleri Birliği de destek verdi.

Birliği de destek verdi. Hükümet tüm bu bileşenlere ağır tepki veriyor. Bu kesimler sosyal medyada da tepki görüyor, milletçe mutabık kalınmış olduğu izlenimi veren bir harekâta hayır dedikleri için ağır eleştirilere maruz kalıyorlar. İş gözüaltına almaya, tutuklamalara varmaya gitmediği sürece doğal. Zira “**yerli**” savaş karşıtlarımız şaşırılmıyor, sürekli olarak “**yabancı**” savaş karşıtlarının rüzgârına eklemellenmiş görüntüsü veriyor. Olayların detayına vakıf olmadan görüş vermeye bayılan ABD’li, Avrupalı, New Left Review aydınlarına iki taşın arasında imzalatılmış bildirilerin yanında; ama kendi toplumunun acılarına karşı konumlanma hatasını tekrarlamaktan bıkmadılar.

Barış Zamanı Savaşı, Savaş Zamanı Barışı...

Daha önce de yazmıştım: Her ülkenin ve aktörün silahlanmasına, her ülkenin ve aktörün şiddet içeren önleyici savaşına, her ülkenin ve aktörün kendisini savunma refleksiyle yaptığı silahlı harekâta aynı derecede, aynı perdeden karşı çıkmış, sesini yükseltmiş olan kişilerin “**Savaşa hayır**” demesinde herhangi bir “**ihamet**” izi aramak son derece problemlidir, bilakis böyle bir pozisyon, naif ya da zaman zaman haksız bile olsa saygıdeğer bir pozisyonudur.

Ancak burada durum bu mu emin değiliz. Zira, nedendir bilinmez, bölgedeki başka aktörler Müslüman ya da Arap doğrarken zayıf çıkan sesler; sadece kendi ülkelerinin savunma ve güvenlik meselesine karşı çıkmak olunca yükseliyor. Daha da önemlisi, metni imzalayan 170 kişinin tamamı için değilse bile, önemli bir kısmı için yapılacak bir hatırlatma yapmak lazım. O da şu: Bu çevrelerin şimdi “**barış**” diye yükselen sesleri, çözüm sürecinin ilan edildiği 2013 yılında hiç de öyle çıkmıyordu. Hatırlıyoruz. Şimdi Türkiye’yi Kürt halklarını öldürmek isteyen devlet olarak görüyor, göstermek istiyorlar. Ancak Kürtler ve Türkler arasındaki sorunları nihai olarak çözme amacıyla yola çıkan barış sürecinde devlete destek olmayı değil, köstek olmayı seçmişlerdi. Gezi eylemlerinin, FETÖ’nün 17-25 Aralık girişiminin esas itibarıyla bölgenin Suriye üzerinden tasarlanan yeni denklemleri hedef aldığını görme ve bu safhada Kürtler ve Türkler arasındaki sorunları nihai olarak çözme iradesinin yanında durma noktasında en ufak bir dirayet göstermediler, bilakis çözüm sürecinden “**neredeyse**” mutsuz oldular.

Böyle olduğu içindir ki Afrin harekâtıyla başlayan savaş 8 gün önce başlamış gibi davranıyorlar. Oysa bugünlere, Temmuz 2015’te KCK’nın “**askeri baraj**” yapımı gerekçesiyle ateşkesi bozmasıyla gelindi. Bugünlere 15 Temmuz 2015’te Bese Hozat’ın, “**Yeni süreç, devrimci halk savaşı sürecidir**” açıklamasıyla gelindi. Bugünlere, Cemil Bayık’ın 20 Temmuz 2015’te halka yaptığı “**Silahların**” çağrısıyla gelindi. Bugünlere Ceylanpınar’da 2 polislin evlerinde enselerinden kurşunlanarak öldürüldüğü 22 Temmuz üzerinden gelindi.

Dehşet bir aydı Temmuz 2015. Şimdi “**Savaşa hayır**” diyenlerin kaç o günlerde KCK’ya, PKK’ya okkalı bir karşılık vermişti, ben görmedim. Barış kapıya dayandığında PKK’ya dönüp “**Ne aldınız ki silah bırakıyorsunuz?**” diyenler, “**Sünni Kürtler ve Sünni Türkler ne zaman barış yapsa faturasını Aleviler öder, aman ha**” yazıları yazanlar, savaş kapıya dayanınca “**Barış**” diyor. Kimsenin görüşlerinden dolayı ağır bedel ödemesine taraftar değilim ama eleştiri ve özeleştiriye davet şart.

AFRİN VE “İSLÂM’IN SON ORDUSU”

MEHMETÇİK üç gündür Afrin’de memleketi belâdan kurtarmak için canıyla ve kanyla mücadele ederken internette bir “İslam Ordusu” tartışması başladı...

Sebeup, Jandarma Genel Komutanlığı’nın, harekâtın başlamasının ardından Twitter hesabından **Yahya Kemal**’in meşhur dördlüğünü paylaşması...

Önce bu dördlüğü yazayım:

“Şu kopan fırtına Türk ordusudur yârabbi / Senin uğrunda ölen ordu budur yârabbi / Tâ ki yükselsin ezanlarla müeyyed (yardım gören, kuvvetlendirilmiş) nâmın / Galib et, çünkü bu son ordusudur İslâm’ın”.

Memlekette aslını-neslini bilmeyen, soyunu-sopunu inkâr eden yahut böyle yapmakla bir yere gelebileceğine inanan ebleh mi arıyorsunuz? Vay efendim Jandarma bu şiiri nasıl kullanırmış, o ordu “İslâm” değil “Türk” ordusu imiş, bu dördlüğün kullanılması lâik cumhuriyetin sona erdiğini gösteriyormuş, yemek duasındaki “**Tanrı**” sözünün yerini “**Allah**” ifadesinin almasından sonra işler artık bu vaziyete gelmişmiş, “**Türk ordusu**”nda olsa haydi neyse ama “**İslam Ordusu**”nda askerlik yapmazlarmış, yoksa Jandarma’nın Twitter hesabını DEAŞ mı hacklemiş, “İslâm”dan bahsedildiğine göre memlekette cihad ilân edilmiş de kimsenin haberi yok muymuş, vesaire, vesaire...

Söyledikleri bu kadarla kalsa âmenna! Birkaç serseri **Yahya Kemal**’in şiirini bahane edip dördlükteki kavramlara, yani dine ve memlekette mukaddes kabul edilen her şeye apaçık küfrediyor!

Her Zaman İki Kimliğimiz Oldu

Biz, Anadolu’daki bin küsur senelik mevcudiyetimiz boyunca iki kimlik benimsedik: “**Türk**” ve “**Müslüman**” kimliklerini... Vâr olma mücadelemiz, gün geldiğinde uğradığımız yok olma tehlikeleri, savaşlarımız, zaferlerimiz, yenilgilerimiz, refahımız ve felâketlerimiz hep bu iki kimlik çerçevesinde şekil buldu...

Ama eğitim sisteminin neticesi ile mi, böyle olmamız istendiği için mi, Batılılaşma hevesi ile mi yoksa başka bir sebeple mi bilinmez, bazıları bu iki kimliği teke indirmeyi, birincisini lütufen tutup ikincisini bir tarafa atmayı, bazıları ise ikisinden de vazgeçmeyi çağdaşlık zannediyor.

Jandarma’nın Twitter hesabında kullandığı şiire karşı birilerinin ağızlarına geleni söylemelerinin ve üslûplarındaki edepsizliğin sebebi işte budur; yani kimliğimizi bir tarafa attığımız takdirde adam olacağımız şeklindeki şuur ve idrak dışı hayaldir!

Bu bahsin bir başka tarafı daha var:

Jandarma Genel Komutanlığı’nın yerinde olsam Twitter hesabımda **Yahya Kemal**’in o dördlüğünü değil, başka şairlere ait bir şiiri kullanırdım, zira “**Galib et, çünkü bu son ordusudur İslâm’ın**” mısraı ile biten dördlüğün yazılma sebebi sıradan bir savaş değil, 1922’deki Büyük Taarruz öncesinin heyecanlı ve ümitli bekleyişidir.

Başka Sermayemiz mi Yok?

Edebiyat meraklıları bilirler: **Yahya Kemal**, Birinci Dünya Savaşı’nı ve İstiklâl Harbi’ni konu alan sadece iki şiir yazmıştır. İlki “**Ölenler öldü, kalanlarla muztarip kaldık**” mısraı ile başlayıp içerisinde “**Ateş ve kanla siler bir gün ordumuz bu lekeyi / Bu, insanoğluna bir şeyn (leke) olan Mütareke’yi**” ifadelerinin geçtiği ve Mondros Mütarekesi’nden sonraki kurşundan da ağır havayı mükemmelen hissettiren “**1918**” isimli manzumedir.

Diğer şiirin ismi “**22 Ağustos 1922**”dir ve Jandarma’nın kullandığı dördlüktür! Ama bu dördlük herhangi bir savaş için değil, isminden de anlaşılacağı gibi Büyük Taarruz öncesindeki beklenti, yani büyük zaferin hasreti ile yazılmıştır. Kimliğimizi, o günlerdeki galibiyet beklentimizi ve temennilerimizi mükemmel şekilde aksettirir fakat Türk Ordusu’nun giriştiği her mücadelede sembol olarak kullanılması pek doğru değildir, çünkü yazılış sebebi ve yazıldığı günlerin şartları farklıdır! Üstelik o senelerde bağımsızlığını muhafaza edebilmiş tek bir Müslüman memleket kalmamıştır, İslâm dünyası işgal ve esaret altındadır, dördüncü mısra da geçen “**İslâm’ın son ordusu**” ifadesi de işte bu elemli vaziyetin ifadesidir.

“**Ben olsam bu dördlüğü değil, bir diğer manzumeyi kullanırdım**” dememin sebebi bu ordunun bugün de hâlâ “**son ordu**” olması ama **Yahya Kemal**’in bir edebiyat ve his şâhseri olan kıt’asının başka bir sebeple yazılmış olması ve bugünün şartlarını pek ifade etmemesi...

Türk Edebiyatı’nda zamana ve mekâna hemen uyarlanabilecek başka şiir mi yok? Önümüzde **Mehmed Âkif**’in meşhur “**Ordunun Duası**”ndan tutun **Arif Nihat**’ın, **Midhat Cemal**’in, hattâ rahmetli **Niyazi Yıldırım Gençosmanoğlu**’nun mısralarına uzanan **Karun** kadar zengin bir edebiyat hazinesi mevcut...

AFRİN HAREKÂTI: TÜRKİYE’NİN KENDİNİ BULMA VE TARİH YAPMA YOLCULUĞU...

Afrin Harekâtı, göremediğimiz çok hayatî bir gerçeği gösteriyor bize: Türkiye’nin dostunu-düşmanını ve ne olduğunu, kim olduğunu... nereden gelip, nereye doğru yol aldığını...

Türkiye’nin başına iki asırdır nasıl bir felâket geldiğini, bu felâketin bizi biz’den nasıl ettiğini, nasıl uzaklaştırdığını, bizi, sonu nereye varacağı belli olmayan bir çıkmaz sokağın eşğine nasıl fırlattığını göremiyoruz hâlâ!

Türkiye’nin trajedisi, bu!

Ama öyle anlaşıyor ki, Afrin Harekâtı, iki asırdır yaşadığımız ontolojik felâketin ne olduğunu, nasıl bir şey olduğunu, nereden kaynaklandığını öğretecek bize...

Emperyalistlerin Gerçek Ve Çirkin Yüzü Ortaya Çıktı!

Afrin Harekâtı başladığı andan itibaren, belki de yüzyıllık yakın tarihimizde ilk defa, dost-düşman nedir bihakkın görmeye, öğrenmeye başladık.

Amerika başta olmak üzere, Avrupa ülkelerinin Türkiye’ye karşı nasıl düşmanca tavırlar içinde olduğunu gördük.

Batılı ülkelerin Türkiye’ye karşı açıkça düşmanca tavırlar takınmaya başlaması, elbette ki, Afrin Harekâtı’ndan sonra gün yüzüne çıkmadı; 17-25 Aralık “saldırısı”ndan, Gezi kalkışmasından ve tabii 15 Temmuz darbe ve işgal girişiminden görmeye başladığımız bir gerçektir bu.

Ama ABD ve Avrupa ülkelerinin Türkiye’ye karşı nasıl düşmanca duygular içinde olduklarını açık-seçik bir şekilde görebilmemiz Afrin Harekâtı’ndan sonra mümkün olabildi.

Afrin Harekâtı’ndan sonra Batılı ülkelerin emperyalist emelleri ve çirkin yüzleri bütün çıplaklığıyla ortaya çıktı.

Batılılar, Neden Düşmanlar Biz’e?

Peki, başta Amerika olmak üzere, Hollanda, Fransa, Almanya gibi belli başlı Avrupa ülkeleri, Türkiye, başta NATO olmak üzere, Batı ittifakını başlıca kurumlarının üyesi olmasına rağmen, neden Türkiye’ye karşı düşmanca tavırlar sergilemekten kaçınmadılar öyleyse?

Başka bir ifadeyle, Batıların, 17-25 Aralık saldırısında belli belirsiz başlayan ama 15 Temmuz’la belirginleşen, nihayet Afrin Harekâtı’yla birlikte apaşıkâr nitelikler kazanan Türkiye’ye düşmanlıklarının neden/ler/i ne acaba?

Bunun en temel nedeni, Türkiye’nin ilk defa gözle görülür bir şekilde Batılılara meydan okuyan, dolayısıyla Batıların emperyalist emellerini deşifre eden ve oyunlarını bozan tarihi bir adım atması, özgür iradesiyle bir askerî operasyona “soyunmasıydı”!

İşte bu, Batılı emperyalistleri çıldırtmaya ve Türkiye’ye karşı besledikleri, bilinçaltılarını şekillendiren düşmanlıklarını gün yüzüne çıkarmaya yetti.

Bin yıldır, Batıların saldırılarına göğüs geren biz olmuştuk çünkü!

Ve Türkiye, gelinen noktada, hem Batılı emperyalistlerden hem de içerdeki işbirlikçileri güç ve çıkar odaklarından bağımsız hareket etmeye başlamıştı çünkü!

Bu Ülke, Düşmanına / Celladına Âşık Edildi!

Bu operasyonun görünmeyen ama uzun vadede kalıcı etkilere yol açacak sonuçlarından biri, bu toplumun, düşmanını tanımayla başlaması olacak.

Bu, yazının başında dikkat çektiğim, Türkiye’nin kim olduğunu, ne olduğunu bilmediği yakıcı sorununun farkına varılmasında ve zamanla da çözüme kavuşturulmasında tarihi bir rol oynayacak.

Bu toplum, özellikle de bir asırdır, düşmanı olmayan bir toplum hâline getirildi. Ve daha da ileri gidilerek, bin yıldır düşmanımız olan, bizimle savaşan Batılılara, yani celladına âşık edildi!

Bir toplumun başına gelebilecek en büyük felâket budur: Celladına âşık edilerek her şeyimizi mahvedici, ürpertici bir aşağılık kompleksine sürüklenmek ve bunun sonucunda da tarihten sürülmek!

Celladına âşık edilen bir toplum, elbette ki, medeniyet iddialarını da, tarihî derinliğini de, özgüvenini de yitirecekti.

Yine bu nedenledir ki, dünyanın sömürgeleştirilemeyen tek ülkesi, dünyanın kendi kendini sömürgeleştiren tek ülkesi derekesine düşme aymazlığı sergileyecekti ama bunu göremeyecek kadar da ürpertici bir entelektüel felçleşme, zihnî körleşme ve köleşme zilleti yaşayacaktı!

Düşmanını Tanıyamayan, Kendini De Tanıyamaz!

Oysa düşmanını bilmeyen bir toplum, kendini de bilemez; önünü de göremez: Ve geleceğe emin adımlarla yürüyemez!

Burada, ille de bizim birilerini kendimize düşman bellememiz gibi patolojik bir tavır sergilememiz gerektiğinden söz etmiyorum.

Aksine, bu dünyanın, bize yüzyıldır ezberletildiği gibi, güllük-gülistanlık olmadığını, birilerinin bizi, kendilerine düşman bellediklerini ve yüzyıllık stratejilerini bizim üzerimizden belirlediklerini; bunun için de bizim yeniden toparlanarak tarih yapıcı, medeniyet iddialarımızı hayata geçirecek bir yolculuğa soyunmamızı önlemeyi amaç hâline getiren bir yol izlediklerini çok iyi bilmemiz gerektiğini söylüyorum.

Batıların bildiği ama biz celladına âşık edildiklerimiz için aslâ göremediğimiz yakıcı gerçek şu hâlâ: Batıların, dünya üzerindeki zorba hegemonyalarının önündeki en büyük engel biziz.

Tam da burada sorulması gereken yakıcı, silkeleyip bizi kendimize getirecek soru şu: Hangi biz?

Elbette ki, yüzyıllık yaşadığımız tarihte tatile son vererek yeniden dünya tarihini yapmaya soyunmamızı mümkün kılacak, aşılammış, anlaşılammış, insanlığın su kadar, ekmek kadar ihtiyaç hissettiği, kör-kütük hâkimiyeti değil hakikati, sömürüyü değil adaleti, haksızlığı değil hakkaniyeti eksene alan medeniyet iddialarını hayata ve harekete geçirmeye başlayabilecek bir BİZ.

Afrin Harekâtı’nın Öğrettiği...

Peki, mevcut Türkiye, bu BİZ midir?

Henüz değildir; ama gerçek düşmanını tanımaya, yüzyıllık tatilden eve dönmeye, kendine gelmeye ve yeniden tarih yapmaya başladığı zaman işte bu BİZ etme kemiğe bürünecektir.

Batıların korkusu bu!

Dünyanın ruhu, mazlumların umudu olan bu Türkiye’nin dirilmesi, ayağa kalkması, mazlumları ayağa kaldırması ve çanların, Batıların dünya üzerinde kurdukları üç asırlık emperyalist, zorba hegemonya için çalmaya başlayacak olması yani!

Evet Batıların korkusu bu.

İşte Afrin Harekâtı’nın bize öğreteceği en önemli tarihî ders bu olacak: Hem düşmanımızı tanımak ve kendimizi bulmak hem de insanlığın önünü açacak akıl ve kalbin birlikte inşa edeceği ruh medeniyetinin temellerini atmak.. çileyle, sabırla ve umutla... Allah’ın yardımıyla...

ABD “HASTA ADAM” OLMUŞTUR. TÜRKİYE ARTIK DURDURULAMAZ.

Türkiye’yi kaybeden coğrafyayı kaybedecektir.

Bu, bin yıldır hiç değişmeyen bir gerçektir. Bundan sonra bu tez, bu söylem, bu gerçeklik çok daha güçlü, çok daha belirgin hale gelecektir. Ve o söz şöyle değişecektir: Bu coğrafyada hiçbir ülke Türkiyesiz, Türkiye’yi karşısına alarak bir tasarrufta bulunamaz. Harita çizemez, devlet yıkıp devlet kuramaz, savaş veya barış yapamaz, düzen kuramaz.

Türkiye dünyanın en hızlı yükselen gücüdür, dünyanın en şaşırtıcı sıçramasını yapmaktadır. Sadece ekonomik yükseliş değildir bu; Türkiye yüzyıllara dayanan siyasi genetiğini yeniden keşfetmiş ve devreye sokmuştur ve bu tarih değiştirici bir güçtür.

“ABD ne der” diyenlerin tamamı ‘işsiz’ kalmıştır.

Artık “ABD bu işe ne der”, “Avrupa Birliği ne der”, “NATO bize ne der” söyleminin Türkiye kamuoyunda hiçbir karşılığı kalmamıştır. Kitleleri bu şekilde korkutma, sindirme, hükümeti ve devleti böyle tehdit etme, hizaya sokma yöntemleri anlamsızlaşmıştır.

21. yüzyılın en büyük yalanı: “ABD’nin her şeye gücü yeter”

“ABD’nin her şeye gücü yeter” sözü bir belki yirminci yüzyılın ikinci yarısında doğuydu ama bugün ve 21. Yüzyıla dönük hesapların tamamında en büyük yalandır. Bu söze yatırım yapan kaybeder, edecektir. Soğuk savaş bittiğinde dünya ABD’nin arkasına sıralanmıştı. Onun öncülüğünde bir dünya düzeni kurulacaktı. Kendileri buna “Amerikan Yüzyılı” bile dediler.

Ama daha iki binli yıllara gelmeden bunun mümkün olmadığı ortaya çıktı. ABD’nin, dünyaya liderlik edecek ahlâkî olgunluğa, ekonomik güce ve askeri güce tek başına sahip olmadığı görüldü. Ve o proje çöktü.

Bu birinci devreydi ve kapandı. Dünyada yeni güçler, yeni ekonomik ve siyasi başkentler oluştu. Ve hepsi ABD’nin liderlik rolünü reddetti. İkinci aşamaya geçildi. Ekonomik ve siyasi iktidar alanı paylaşılacaktı. Merkez güçler buna hazırdı. Beraber, gücün paylaşımına göre bir düzen öne sürüldü. Ancak ABD’nin hırsı, kibri ve aç gözlülüğü bu seçeneği de ortadan kaldırdı.

Gerileme dönemi: içerideki nüfuz güçleri de kurtaramaz

İkinci dönem de böylece kapandı. Bu aşamadan sonra dünya ABD’yi yalnız bırakmaya başladı. Üçüncü dönem, ABD’nin gerileme, kendi iç kavgalarına gömülme, dünyadaki etkisini daraltma, içe kapanma dönemi başladı.

ABD’nin dünya lideri olacağı dönemde Türkiye ona tam destek verdi. Tam bir bağımlılık söz konusuydu. İkinci dönemde bölgemizdeki tasarrufları bizi rahatsız etmeye başladı ama “içerideki” FETÖ ve diğerleri gibi ABD nüfuz güçleri Türkiye’nin bağımsız hareket etmesini, kendi yolunu çizmesini engelledi.

Üçüncü dönemde hem ABD’nin tehdit boyutu arttı hem de içerideki nüfuz güçleri zayıfladı. İşte Türkiye bu dönemde güçlü bir yükseliş dönemine girdi. Türkiye ile beraber ABD’den kopuşlar dünya genelinde bir siyasi dalgaya dönüştü. Kudüs meselesinde yanında birkaç küçük ülke dışında kimsenin kalmaması işte bunun göstergesidir.

Savunma alanında tam bir seferberlik ilan edilmeli!

Bu aşamadan sonra sadece “ABD ne der” sözü değil, ABD’nin bütün telkin ve ortaklık teklifleri de birer yalandır, palavradır. Bu aşamadan sonra NATO’nun ne yapacağı Türkiye için en büyük sorgulamalardan biri olacaktır. Ülkemize yönelen hiçbir tehdide açık tavrı almayan, gizli gizli o tehditlere destek olan NATO ittifakı Türkiye için bir tehdit haline gelmiştir.

Büyük devrim: Bin yıllık siyasi genetik keşfedildi

Türkiye için büyük devrim, bin yıllık siyasi genetiğini keşfetmesidir. Bu bin yıl içinde, bugün Ortadoğu denilen bölgede hiçbir güç, Selçuklu, Osmanlı ve Türkiye Cumhuriyeti’ni karşısına alan hiçbir ülke, bir varlık, bir gelecek inşa edememiştir.

Bundan sonra da böyle olacaktır. İster ABD olsun, ister AB ülkeleri olsun, isterse Rusya ya da bölge ülkeleri olsun, Türkiye’ye rağmen hareket eden, Türkiye’yi devre dışı bırakmaya çalışan, Türkiye’yi Anadolu’ya hapsedip oyun kurmaya çalışan her ülke kaybedecektir.

ABD bayrağı PKK flaması oldu: Bu utanç onlara yeter

Bu aşamada, hele ki Afrin operasyonu devam ederken ABD’nin Suriye’de hiçbir konuda söz hakkı yoktur, olmayacaktır. Kimdir, neden o topraklardadır ve hangi meşruiyetle Suriye üzerinden Türkiye ya da başka ülkelere söz söylemektedir?

Temel prensip oradaki varlığını inkârdır. Bunun dışında hiçbir söz ve yaklaşım anlam içermemektedir. Sadece bir terör örgütü dışında ABD’nin orada olmasını kabul eden kimse yoktur. Terör üzerinden meşruiyet iddiasını kimseye anlatamaz, kendi halkına bile.

Çünkü ABD en başka kendi halkını aldatmaktadır. CENTCOM özerk bir yapı gibi, ABD devleti içinde bir başka devlet gibi hareket ederek Amerikan çıkarlarını yok etmektedir. Bu da ABD’yi dünyanın gözü önünde “beş paralık ülke” duruma düşürmektedir. Amerikan bayrağının PKK flamasına dönüşmesi en büyük utançtır, bir ülkenin kendini aşağılamasıdır.

Washington yönetimi bir an önce Pentagon’daki bu klişe müdahale etmelidir. Yoksa kaybedecek olan kendisidir. Bugünün dünyasında bütün ülkelerin ABD’yi adeta cüzzamlı görmesi bu yüzdendir.

CENTCOM, İsrail ordusudur. ABD “hasta adam” olmuştur

CENTCOM terör eksenine kaymıştır, bir tür haydutluğa başlamıştır. Bu klik, bu askeri yapı Washington’dan değil de Tel Aviv’den yönetilmektedir. CENTCOM bir İsrail ordusu olarak hareket etmekte, İsrail çıkarlarına göre operasyonlar yapmaktadır. ABD’deki iktidar parçalanmışlığının en vahim örneği budur. ABD devlet yapısına çok ağır zararlar verecek bu durum, sistem içi kavgayı devasa boyutlara taşıyacaktır. Artık dünyanın bir “Hasta ABD” sorunu vardır...

Hal böyle iken hala ABD ile iş tutup Türkiye’ye yön vermeye çalışanlar, onun bölge perspektiflerini pazarlayanlar, PKK üzerinden bu bölgede hiçbir yere varılamayacağını anlamalıdır. O koridor çökecek, ABD Suriye’nin kuzeyinden, Fırat’ın doğusu da dahil olmak üzere, çekilecek, bunu bilmeliler.

Biz Selçuklu’dan beri bu ‘oyun’u çalışıyoruz.

Artık çok farklı bir Türkiye vardır ve tarihin akışı yön değiştirmiştir. İçeride ve dışarıda, Türkiye’yi sınırlamaya çalışanların tamamı bu hesaplaşmayı kaybedecektir. Öyleyse herkesin bu büyük yürüyüşe omuz vermesi, güç vermesi tek yoldur.

Tarih yapıcılarının safında olmak varken, kaybedenler safında yer almak hiç de akıllıca değildir. Biz bu yolun en ön sırasında yürümeye devam edeceğiz. Çünkü biz bu coğrafyada bin yıldır hep en ön safta yürümeyi bildik. Başka nasıl ayakta kaldık, nasıl küresel güç haritalarını değiştirdik sanıyorsunuz.

Eğer mesele harita ise, Türkiye masanın tam ortasındadır. Öyle PKK, PYD ile bozulabilecek bir senaryo değildir bu. Büyük Oyun’dur ve biz Selçuklu’dan beri bunu çalışıyoruz.